

DEBORA

D-rei AGATA BĂRSESCU

I.

Din străvechi vremuri se spune, că Debora, întâlnindu-l,
 † La 'ndrăgît pe Iosef, care i-a jurat s'o ia mireasă;
 Şi intocmai ca tâlharii, el fugi, gându-i răpindu-l,
 Ca să se 'mplinească legea suferinţei ne'nteasă

Ş'a tot plăns, apoi copila, în nebuna ei durere!
 Nicio zare de lumină din trecutu-i nu răsbate
 Mreaja negrelor suspine; ear din mîntea ei nu pierе
 Glasul, ce-i şoptea pove-tea tinereţei întristate

. . . Ş'a tot plăns, a plăns într'una
 Taina visurilor sale moartă pentru totdeauna!

II

Veacul nostru vrednic nu e de așa iubire sfântă:
 Inima bătrână fi va pe de-apururea pustie
 De iluzii: și zadarnic, în auz, mereu descântă
 Vraja dulcilor mistere, a iubi-i o nebunie!

În beţia unei clipe, soarta cine își mai leagă
 De-un semn gingaș de la dînsa, ce durerea să aline,

De o vorbă spusă 'n treacăt, pentru-o vecinicie 'ntreagă ?
Cine 'n ochii ei să-și stingă dorul sufletului.... Cine ? ...

S'a stins farmecul vieții, dragostea s'a dus..... In calea
Gândului pribeag, deacuma, cântece nu mai răsună ;
Peste toate-i pacea morții ș'ntre nori negri, ca jalea,
Iși ascunde fața-i rece, palida și trista lună.

III.

Tinere, prins de fiorii patimei mistuitoare,
Ce vedenii dragi aduce minții tale înainte,
De te uiți la ele galeș, cu privirea rugătoare,
Pe când glasul tău îngână limba dulcilor cuvinte,

Dacă, in privazul vieții, intilnit-ai vreo femeie,
Cu ochi negri-adânci ca marea, ce furtuna răscolește,
Lumea dragostei aprinse inaintea ta nu stee ;
Trădător ca un alt Iosef, să nu fii, tu te păzește!

. Tinere, prins de fiorii
Dulcei patimi, te gândește la durerile Deborai

GEORGE VASILIU

Iași, 15 Decemvrrre, 1890